
Řeka bohů – Bůh pouště

...

Nyní komíhala drobnýma nohama v lázni a stěžovala si. „Co jsi odjel, je tady hrozná nuda. Cos dělal, že ti to trvalo tak dlouho? Musíš přísahat, že až příště odjedeš, vezmeš nás s sebou.“

Nalil jsem si na hlavu džbán horké vody, abych se vyhnul přísaze, kterou ode mě vyžadovala.

„Přinesl jsi nám nějaké dárky, Taito? Nebo jsi zapomněl?“ převzala výslech Tehuti. Jako starší sestra lépe chápe skutečnou hodnotu věcí.

„Samozřejmě že jsem vám oběma něco přinesl. Jak bych mohl zapomenout na své malé dotěry?“ odvětil jsem a dívky potěšeně zatleskaly.

„Ukaž!“ zacvrlikala Bekata.

„Ach ano, drahý Taito,“ přidala se Tehuti. „Ukaž nám prosím, co pro nás máš. Víš přece, jak tě milujeme.“

„Tak mi přineste můj váček,“ ukázal jsem do vedlejší místnosti, kde ležel na pohovce. Jako vždy k němu první doběhla Bekata. Vrátila se tanečním krokem a mávala váčkem nad hlavou. S plesknutím usedla se zkříženýma nohama na mramorovou podlahu a položila si váček to klína.

„Otevři ho!“ vyzval jsem ji. S myšlenkou na své princezny jsem z klenotů, které jsme ukořistili od minójských důstojníků zajatých v pevnosti Tamiat, vybral dva krásné šperky.

„Je tam něco zabaleného v červeném hadříku?“ zeptal jsem se a Bekata vypískla nadšením.

„Ano! Ano, můj nejdražší a nejmilejší Taito! Je to moje? To červené je pro mě?“

„Samozřejmě.“

Ruce se jí třásly vzrušením, když rozbalovala malý balíček. Když zvedla zlatý náhrdelník, oči se jí naplnily slzami radosti. „Tohle je ta nejkrásnější věc, jako jsem kdy viděla,“ zašeptala.

Na řetízku visely dvě zlaté figurky. Přestože byly drobné, byly vyvedené do nejmenších detailů. Větší představovala útočícího býka. Měl skloněnou hlavu a připravoval se udeřit hrozivě zakroucenými rohy. V místě očí byly vsazené maličké zelené drahokamy, které se zlostně leskly. Nahrbené plece ztělesňovaly brutální sílu a vztek, s nímž útočil na druhou postavičku, štíhlou mladou dívku, která jako by tancovala těsně mimo dosah vražedných rohů. Do vlasů měla vpletený věneček z květů a bradavky prsů znázorňovaly dva drobounké rubíny. Hlavu měla zakloněnou, jak se posmívala zuřícímu býkovi.

„Je tak rychlá, že ji býk nikdy nedostihne,“ rozplývala se Bekata a houkala řetízkem, aby figurky tancovaly.

„Máš naprostou pravdu, Bekato. Ta dívka je kouzlo proti každému nebezpečství. Dokud budeš ten náhrdelník nosit na krku, nebezpečí tě nikdy nedostihne a nic se ti nestane. Byčí tanečnice tě uchrání od všeho zlého.“ Vzal jsem náhrdelník z Bekatinych rukou a sepnul jí sponku za krkem. Podívala se na něj a zakroutila ramínky, aby se figurky znovu roztančily na alabastrové kůži jejího chlapeckého hrudníku. Když se smála, byla rozkošně půvabná.

Tehuti tiše čekala, až se jí budu věnovat, a když jsem se k ní obrátil, cítil jsem se trochu provinile. Nerad někoho preferuji. „Tvůj dárek je v bílém hadříku, Vaše královská Výsosti.“

Opatrně ho rozbalila a zalapala po dechu, když se před ní zatřpytil prsten. „Ještě nikdy jsem neviděla, že by se něco tak zářivě lesklo!“ zvolala.

„Navleč si ho na prostředník,“ vybídl jsem ji.

„Je moc velký. Klouzá mi kolem prstu.“

„To proto, že je na něm velmi speciální kámen. Nesmíš ho ukázat žádnému muži, pouze tehdy...“

„Pouze kdy?“

„Pouze tehdy, když budeš chtít, aby se do tebe zamiloval. Jinak musíš držet kámen schovaný v dlani. A nezapomeň, že to kouzlo bude fungovat jen jednou. Dávej si tedy velký pozor, komu ten prsten ukážeš.“

Pevně sevřela kámen v pěsti. „Nechci, aby se do mě někdo zamiloval,“ prohlásila rozhodně.

„Proč ne, zlatíčko?“

„Protože když se do mě nějaký muž zamiluje, bude do mě chtít vsadit dítě. A když je to dítě uvnitř, nechce zpátky ven. Slyšela jsem ženy v harému křičet bolestí a v žádném případě to nechci zažít.“

„Jednoho dne možná změníš názor,“ usmál jsem se. „Ale ten kámen má i jiné speciální vlastnosti.“

„Pověz jaké! Co je na něm tak zvláštního, Taito?“ Bekata se pošetilými skrupulemi své sestry nenechala ani v nejmenším odradit.

„Tak zaprvé je ten kámen ta nejtvrďší věc na celém světě. Nic ho nemůže poškrábat, nic se do něj nemůže zarýt, ani ta nejostřejší bronzová dýka. Proto se nazývá diamant, což znamená tvrdý. Voda ho nemůže smočit. Ale ke kůži ženy, která ho vlastní, přilne jako kouzlem.“

„Nevěřím ti, Taito,“ zapochybovala Tehuti. „Je to jen další tvoje historka, kterou sis vymyslel.“

„Počkej a uvidíš, jestli mluvím pravdu. Ale pamatuj si,“ varovně jsem zavrtěl ukazovákem, „nikdy ten kámen neukazuj muži, pokud ho nebudeš upřímně milovat a pokud nebudeš chtít, aby tě i on navždy miloval.“ Nikdy nepochopím, proč jsem jí to říkal. Snad proto, že moje princezny milují příběhy a já je nikdy nechci zklamat.

Vstal jsem z lázně a přivolal Rustieho, svého hlavního otroka, aby přinesl osušku a utřel mě.

„Už se zase chystáš k odchodu, Taito,“ obvinila mě Tehuti, v níž se již probudily instinkty dospělé ženy. „Vždycky se vrátíš tak na hodinu a hned zase pospícháš pryč. A tentokrát je to možná navždy.“ Neměla daleko k slzám.

„Ne! Ne!“ Odhodil jsem ručník a objal ji. „To není pravda. Jdu jen do prázdné hrobky vašeho otce na východním břehu. Dál ne.“

„Jestli mluvíš pravdu, tak nám dovol jít s tebou,“ navrhla Bekata.

„Ach ano, prosím! Dovol nám jít s tebou, drahý Taito,“ naléhala Tehuti.

Zamyslel jsem se nad tím návrhem a zjistil, že mě láká stejně neodolatelně jako obě dívky.

„Ten nápad má jen jednu chybu,“ předstíral jsem neochotu. „To, co tam budeme dělat, je velké tajemství a vy musíte přísahat, že nikomu neprozradíte, co tam uvidíte.“

„Tajemství!“ vykřikla Bekata a oči se jí při té představě rozzářily. „Přísahám, Taito, přísahám při všech bozích, že žádné živé duši neřeknu ani slovo.“

Tři lodi s pokladem pořád ještě kotvily u vstupu do hrobky faraona Mamosé, když jsme tam s oběma princeznami a Atonem přijeli.

Zaras a jeho muži se za mé nepřítomnosti pořádně činili. Podle mých instrukcí vztyčili kolem hrobky závěsy z rákosových rohoží, aby na nás z okolních kopců nebylo vidět. Byl jsem odhodlaný pracovat celou noc, abychom trirémy vyložili. Pod rouškou tmy se k nám však mohli připlížit hyksóští špiclové a my samozřejmě budeme muset pracovat ve světle pochodní. Proto budou závěsy životně důležité pro zachování tajemství.

S využitím zkušeností, které jsem získal v Tamiatu, jsem detailně propracoval nejlepší způsob vykládky. Nyní jsem se ujal dozoru a vysvětlil Dilbarovi a skupině jeho mužů, jak zacházet s masivními paletami z hrubě přitesaných prken, které vytrhali z paluby první trirémy. Palety měřily osm krát osm loktů, nebyly tedy rozměrnější než palubní poklopy. Nechal jsem na každé lodi nad poklopem postavit vysokou trojnožku s kladkami a moji lidé pak pomocí lana spustili paletu poklopem do podpalubí, kde na ně další skupina pracovníků naložila dvacet bedniček se stříbrnými pruty. Muži na palubě naloženou paletu vytáhli, zhoupnutím ji dostali přes bok lodi a spustili na kamenné nábřeží.

„Co je v těch bednách, Taito?“ zajímala se Tehuti. Konspiračním gestem jsem se ze strany dotkl svého nosu.

„To je právě to největší tajemství. Ale už brzy vám ukážu, co v nich je, jen musíte být ještě chvíli trpělivé.“

Na bedny spuštěné na paletách na břeh již čekala dlouhá řada mužů, která se táhla od kamenného mola ke vstupu do hrobky, pak přes čtyři ramena schodiště a řadu vymalovaných a vyzdobených chodeb a přes rozměrné vedlejší prostory ke čtyřem pokladnicím. Pokladnice byly vlastně velké místnosti situované v těsné blízkosti faraonovy pohřební komory s prázdným sarkofágem, jenž čekal na nabalzamované tělo, které nikdy nedorazilo. Tento obrovský komplex byl vytesaný v rostlé skále. Trvalo mi dvacet let, než jsem ho s pomocí dvou tisíc pracovníků vybudoval, a dodnes jsem na své dílo náležitě pyšný.

„Poslyšte, děvčata, vy dvě byste mohly mně a strýci Atonovi hodně pomoci,“ řekl jsem princeznám. „Umíte počítat a umíte psát, což dokáže sotva jeden ze sta těch hlupáků,“ řekl jsem a ukázal hlavou na zatočený řetěz polonahých mužů.

Dívky se ujaly úlohy účetních, jako by to byla hra, a s potěšením dokazovaly své vzdělání.

Vydal jsem Zarasovi příslušné instrukce a on za mé nepřítomnosti nechal v první pokladnici postavit dvoje těžké rovnoramenné váhy. Nyní jsme s Atonem obsadili každý jedno, a jak bedničky dosedaly na jedno rameno, hlásili jsme dívkám jejich váhu. Bekata pracovala s Atonem a já jsem měl jako asistentku Tehuti. Hodnoty váhy zapisovaly na dlouhé papyrusové svitky a po každé desáté bedně vypočítaly průběžný součet.

První pokladnice obsahovala po naplnění 233 laků čistého stříbra. Poslal jsem muže nahoru a poskytl jim hodinu volna, aby se najedli, napili a odpočinuli si. Když jsme osaměli, využil jsem přestávky, abych splnil slib daný princeznám a ukázal jim, co bedýnky obsahují. Vypáčil jsem víko jedné z nich, vytáhl z ní stříbrný prut a dovolil dívkám, aby si ho prohlédly a mohly jej obdivovat.

„Není tak pěkný jako můj náhrdelník,“ poznamenala Bekata a pohládila amulet, který jí visel na krku.

„Tohle všechno patří tobě, Taito?“ zeptala se Tehuti zamyšleně a rozhlédla se po uskladněných bedničkách.

„Poklad patří faraonovi,“ odpověděl jsem a ona vážně přikývla. Díval jsem se, jak počítá. S čísly to opravdu umí. Po chvíli se usmála a ohlásila celkový součet.

„Máme z tebe velkou radost, Taito.“ Použila královský plurál, jako by na něj měla právo.

Po hodině se muži vrátili a já jsem je znovu zapojil do práce. Přenesli těžké váhy do druhé pokladnice, která byla o něco menší než ta první. Našli jsme v ní místo pro uložení 216 laků stříbra.

V této fázi přišel z nábřeží Zaras a oznámil, že první dvě trirémy jsou zcela vyložené, ale že v třetí a poslední lodi zbývá ještě podstatná část pokladu, který je třeba dopravit na břeh.

„Blíží se svítání, pane Taito,“ upozornil mě, neboť já jsem zcela ztratil pojem o čase, „a muži padají vyčerpáním.“ V jeho hlase jsem postřehl nesouhlas a tvářil se ponuře. Uvažoval jsem nad ostrou odpovědí, protože nejsem zvyklý, aby mě podřízení kritizovali. Sám jsem byl unavený, ale vyčerpání rozhodně ne. Navzdory štíhlé a vytáhlé postavě mám více sil než většina mužů. Po zralé úvaze jsem však od pokárání upustil.

„Tví lidé pracovali dobře, Zarasi, stejně jako ty. Musím však požádat, abyste ještě chvíli vydrželi. Teď s tebou půjdu na nábřeží a podívám se, kolik toho zbývá uložit.“

V té chvíli jsem se dopustil fatální chyby.

Ohlédl jsem se po Tehuti, která za mnou seděla na stoličce skloněná nad papyrusovým svítkem. Vlasy jí padaly v hustých zlatých vlnách přes ramena a zakrývaly obličej. Při práci neměla čas se učesat.

„Tehuti, pracovala jsi jako otrokyně,“ řekl jsem jí. „Pojď se mnou nahoru, ať se nadýcháš čerstvého vzduchu a osvěžíš se.“

Princezna vstala, pohodila hlavou a shrnula si vlasy z obličeje. Pak se podívala na Zarase. A Zaras hleděl na ni.

Viděl jsem, jak se Tehuti ve světle lampy rozšířily zornice – a ve stejném okamžiku k mému sluchu dolehl smích temných bohů. Byl to vzdálený výsměšný zvuk, ale já jsem pochopil, že se náš malý svět dramaticky změnil.

Oba stáli nehybně jako dvojice mramorových soch a zírali jeden na druhého.

Pokusil jsem se podívat na Zarase jejíma očima. Přestože dokážu lépe posoudit ženskou krásu než mužskou, poprvé jsem si uvědomil, že Zaras je kromobyčejně pohledný muž. Byl prostého původu, ale teď jako by jej obklopovala vznešená aura. Postavu i držení těla měl jako šlechtic.

Věděl jsem, že jeho otec byl thébský kupec, který vlastním úsilím získal ohromný majetek a postaral se, aby se jeho synovi dostalo nejlepšího vzdělání, jaké je možné koupit. Zaras byl chytrý a inteligentní a jeho vysoká armádní hodnost dokládala, že je vynikající voják. To však neměnilo nic na faktu, že jeho předkové pocházeli z nižší společenské vrstvy a on se v žádném případě nemohl srovnávat s princeznou z královského domu Tamosova. O vhodném partnerovi pro Tehuti každopádně rozhodne faraon a já mu při tom samozřejmě pomohu radou.

Rychle jsem se postavil mezi ně a přerušil tím kontakt, který navázali očima. Tehuti se na mě dívala jako na cizího člověka, kterého nikdy předtím neviděla. Pohladil jsem ji po ruce. Lehce se zatřásla a zaostříla na mě pohled.

„Pojď se mnou, Tehuti,“ přikázal jsem a sledoval její obličej. Ovládla se jen s nejvyšším vypětím sil.

„Ano, samozřejmě. Promiň, Taito, byla jsem v myšlenkách někde jinde. Jistě že s tebou půjdu.“

Postrčil jsem ji ke dveřím pokladnice a Zaras se zařadil za ni. Kráčel poněkud vrávoravě a ve tváři měl výraz zasněného úžasu okořeněný radostným vzrušením. Znal jsem ho opravdu dobře, ale v takovém stavu jsem ho ještě nezažil.

Znovu jsem se postavil mezi mladý pár. „Ty ne, kapitáne Zarasi. Zůstaň tady a dohlédneš na přenesení vah do vedlejší pokladnice. Potom si tví lidé můžou chvíli odpočinout.“ Pro důstojníka jeho hodnosti to byly triviální rozkazy, musel jsem ho však odvrátit od současné nebezpečné fascinace princeznou.

Teprve tehdy jsem si uvědomil, že se Tehuti a Zaras nemohli dosud nikdy setkat. Princezna žila v omezeném světě palácového harému, odkud se mohla vzdálit jen pod přísným dohledem svého doprovodu. A já jsem možná byl nejdůležitějším článkem tohoto ochranného řetězu.

Panensví krásné princezny má pro korunu a stát nevyčísitelnou hodnotu. Samozřejmě se mohlo stát, že ji Zaras spatřil zdálky při jednom z královských procesí nebo při oslavách některého náboženského svátku, nikdy však nesloužil v palácové stráž. Celou vojenskou kariéru prožil na bitevním poli nebo při výcviku svých podřízených. Byl jsem si naprosto jistý, že do dnešního dne neměl příležitost dostat se k ní tak blízko, aby poznal její neuvěřitelnou krásu.

Vychrlil jsem na něj další příkazy: „Dej mužům najíst a vydej každému žejdlík piva navíc. Potom je nech odpočívat, dokud jim neřeknu, ať pokračují v práci.“ Odvedl jsem princezny z hrobky a nechal Zarase za námi němě zírat.

Když jsme se vynořili z hrobky, zastavil jsem se a zadíval k východnímu obzoru. Oblohu již poznamenali růžoví zvěstovatelé svítání. Pak jsem se podíval na řady mužů a neušlo mi, že mnozí vyčerpáním sotva pletou nohama. V tomto směru říkal Zaras pravdu.

Spěchal jsem k můstku u třetí trirémy, a jen co jsem vstoupil na palubu, ozval se zvuk trub a rachocení kol válečných vozů, které se rychle blížily od řeky a od města na protějším břehu. Přiskočil jsem k lodnímu zábradlí a zahleděl se do šera nad plání.

Spatřil jsem světla pochodní a rozruch, který mohl znamenat jediné – faraon dostal mou zprávu a vrátil se do Théb. Srdce se mi rozbušilo jako vždy v panovnickově blízkosti. Seběhl jsem po můstku na břeh a křičel na muže, ať přinesou víc pochodní a sestaví čestnou stráž, ale faraon byl na mě příliš rychlý.

Jeho vůz se přiřítíl nocí následován celou eskadrou seřazenou za ním. Faraon měl otěže omotané kolem zápěstí, a jakmile mě spatřil, vyrazil radostný výkřik a zaklonil se.

„Rádi tě vidíme, Taito. Chyběl jsi nám.“ Hodil otěže svému spolujezdci a seskočil, když se kola ještě točila. Jako zkušený vozataj udržel rovnováhu a deseti rychlými kroky byl u mě. Objal mě v drtivém sevření a zvedl mě do výšky před očima všech mých lidí, aniž by bral ohled na mou důstojnost. Ale já mu dokážu odpustit cokoli a smál jsem se společně s ním.

„Zajisté, Veličenstvo. Byla to hodně dlouhá doba. Hodina bez tvé přítomnosti je jako týden bez slunečního svitu.“

Postavil mě zpátky na zem a tázavě se rozhlédl. Viděl jsem, že je špinavý od prachu náročného vojenského tažení, ale i tak z něj vyzařovala elegance a vznešenost pravého faraona. Všiml si, že na něj čekají jeho sestry, aby ho pozdravily a vyjádřily mu svou úctu. Obě je objal a pak se vrátil ke mně.

„Co je to za lodě?“ ukázal na tři trirémy kotvící u přístaviště. „I se sundanými stožáry a vytaženými vesly jsou dvakrát větší než lodě, které jsem dosud viděl. Kdes je našel, Taito?“ Zpráva, kterou jsem mu poslal, byla nejasná a postrádala detaily. Faraon však nečekal na mou odpověď a okamžitě pokračoval: „A co je tohle za trhany? Poslal jsem tě na výpravu s hrstkou chlapů a ty se vrátíš s vlastní malou armádou, Taito.“

Přejel pohledem po řadách mužů, které se táhly od přístaviště do hlubin hrobky. Ti, kteří nám stáli nejbliž, odložili bedýnky se stříbrem, které si podávali, a na znamení úcty se vrhli k zemi.

„Prosím, necht' se Vaše Veličenstvo nenechá zmást vzhledem. Nejsou to žádní trhani, nýbrž odvážní muži a opravdoví válečníci.“

„Ale co ty lodě?“ Znovu se s velkým zájmem zadíval na trirémy. „Jak mi je vysvětlíš?“

„Velký faraone, dovol, abych tě doprovodil na místo, kde si budeme moci pohovořit svobodněji.“

„No dobře, Taito. Pořád se vyžíváš v těch svých malých tajnostech, vid'?" Aniž se po mně ohlédl, zamířil rázným krokem ke vchodu do hrobky. Následoval jsem faraona Tamose na zamýšlené místo posledního odpočinku jeho domnělého otce.

Zastavil se u vstupu do první pokladnice a zahleděl se na dřevěné bedýnky, které vyplňovaly rozlehlý prostor. Domníval jsem se, že se zeptá, co obsahují, ale měl jsem vědět, že se ve své důstojnosti tak hluboko nesníží.

„Případne mi divné, že každá ta bedna je označená pečetí Nejvyššího Mínoa,“ bylo vše, co řekl, než přešel do sousední komory s pokladem a pak do třetí, kde před ním klečel Aton.

„A ještě divnější je, že se na té tvé lumpárně podílí i můj důstojný komoří, Taito.“ Faraon usedl na naskládané bedýnky, natáhl nohy před sebe a zadíval se na nás s výrazem napjaté zvědavosti. „Tak mluv, Taito. Řekni mi všechno.“

„Možná by bylo lepší, kdybych ti to ukázal, velký faraone,“ namítl jsem a sklonil se k bedničce, kterou jsem otevřel pro jeho sestry. Zvedl jsem víko a vytáhl ten samý lesklý odlitek, který jsem ukázal princeznám. Poklekl jsem na jedno koleno a nabídl mu ho. Vzal stříbrný prut z mých rukou a pomalu ho obracel v dlaních. Konečkem prstu přejel puncovní značku vyraženou do kovu – běsnícího krétského býka.

Konečně našel řeč. „Je těžký a na omak stejný jako ryzí stříbro. Ale to přece není možné.“

„Jistě že to je možné, faraone. Každá bedna, kterou zde vidíš, je plná stejných ingotů.“